

ANÀLISI

PER ISABEL OLESTI
Esriptora

La música a Reus

L'any 1921, un grup de gent de Reus amants de la música –entre els quals hi havia el meu avi– va decidir organitzar una associació per facilitar que els melòmans no haguessin de viatjar fins a Barcelona per escoltar un concert. Des d'aquella data històrica ha plogut molt i l'Associació de Concerts de Reus les ha vist de tots colors. Coses bones i no tan bones, grans alegries i concerts inoblidables, però també crisi i retallades de subvencions, fins al punt de trontollar el futur de l'associació. Per sort, sempre hi ha algú que estira el carro i de moment podem dir que els concerts no s'acabaran. Marc Moncusí, com a director artístic, i Pasqual Badia, com a president, fan mans i mànigues perquè aquesta associació musical, una de les entitats més antigues de Catalunya, no se'n vagi en orris. 250 socis paguen cada més la irrisòria quantitat de 12 euros més IVA i, per tant, fóra matemàticament impossible tirar endavant l'associació si no hi hagués un suport institucional o d'entitats patrocinadores, que és el que hauria de ser en qualsevol àmbit cultural.

El diumenge, 19 de maig, va ser un d'aquests dies que Reus es va convertir en la capital de la música a Catalunya. Poder escoltar la *Passió segons Sant Joan* de Bach amb l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra i l'Orfeó Català és un luxe impagable, i més encara per una entrada quasi equiparable al cinema d'un dissabte a la nit: 5 euros els socis i 10 euros els no socis. Impensable en altres llocs.

L'església de Sant Pere es va omplir de gom a gom i es veu que van quedar fora el doble de persones que volien assistir-hi. No m'estranya. Un concert que va emocionar els qui estimem la música i especialment Bach. És obvi que un esdeveniment d'aquestes característiques anava més enllà del simple fet musical i que

Imatge d'arxiu d'un concert de música a Reus. FOTO:DT

més d'un i més de dos –ho sabem pels cops de cap que vam veure– eren ben lluny d'apreciar aquella meravella. Allò no eren els valsos d'Strauss que es poden sentir una matinal de Cap d'any: Bach no és fàcil i les dues hores llargues de concert són molt de temps d'estar assegut en un banc escoltant cors i recitatius que si no saps de què van et sonen a xinès. Però la vida social és la vida social i ja

No s'entén que els estudiants de música de la ciutat no omplien els concerts

estava previst. Llàstima pels molts melòmans autèntics que es van quedar al carrer.

Si no sabéssim les dificultats per omplir la sala en altres concerts, podríem pensar que Reus és una ciutat amant de la música. Hi ha moltes escoles i per tant infinitat de nois i noies, nens i nenes que estudien aquest art. Per això no s'entén que aquests estudiants no omplien els concerts, sigui quin sigui. Ni s'entén que els pares no els facin socis, quan la quota és més barata que menjar dues horribles hamburgueses amb patates al McDonald's. Tampoc no entenem que els professors de música no facilitin l'oportunitat d'anar a aquests concerts, ni que no hi hagi cap in-

tercanvi ni conveni amb l'associació. Són coses que apuntem i que denoten aquesta tendència a les 'capelletes' que sempre ha tingut la ciutat. És a dir, a la falta d'intercanvi entre entitats, una cosa que hauria de fomentar la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament (i amb això sí que no hi ha l'excusa dels diners, només vol temps i ganes).

Felicito sincerament l'Associació de Concerts de Reus i esperem que de tant en tant ens brindin una vetllada tan inoblidable com la que vam passar a Sant Pere el 19 de maig. I també esperem que això animi a fer més socis i que realment Reus sigui considerada una ciutat amant de la música.